

Truyện tam pháp

(tiếp theo và hết)

Đoạn Tế

Tám muôn bốn ngàn pháp môn là đối với tám muôn bốn ngàn phiền não mà kiến lập, đây là phương cách giáo hóa, muốn tiếp dẫn nên tạm lập ra, thật không một pháp có thể được. Xa lìa tức là Pháp, biết xa lìa tức là Phật. Chỉ xa lìa tất cả phiền não, thật không có một pháp gì có thể được, như người bệnh, mắt thấy hoa đốm trong hư không, khi bệnh mất hết, hoa không còn nữa. Người học đạo muốn được yếu quyết chỉ ngay trên tâm mình, Cái gọi là Phật chính là Pháp Thân như hư không, hư không và pháp thân là một nên nó có khắp tất cả chỗ. Pháp thân và hư không không có tướng mạo khác, thì Phật và chúng sanh không có tướng mạo khác, sanh tử niết bàn không có tướng khác, lìa tất cả tướng là Phật. Phàm phu chấp cảnh, người Tu chấp Tâm, Tâm và cảnh đều quên đó là Pháp Thiệt. Quên cảnh còn dễ chứ quên tâm thực vô cùng khó, người không dám quên tâm sẽ lạc vào cái không Vô-Lạc Mô Xứ (không có chỗ dính), đâu biết rằng cái không vốn không phải là không, chỉ còn có một chơn pháp giới. Vì thế, Giác Tánh từ vô thủy đến nay tuổi thọ đồng với hư không, chưa từng sanh chưa từng diệt, chưa từng có chưa từng không, chưa từng trẻ chưa từng già, không nơi chốn trong ngoài, không số lượng, không hình tướng, không sắc tướng, không âm thanh, không thể tìm cầu, không dùng trí tuệ mà biết được, không thể dùng ngôn ngữ để nói tới, không thể dùng vật để hiểu, không thể dùng công dụng mà đến. Như Chư Phật, Bồ Tát cho đến bồ bay mái cửa đều có Niết Bàn này. Tánh là Tâm, Tâm là Phật, Phật là pháp. Một niệm lìa Chơn đều là vọng tưởng, không thể dùng Tâm mà cầu tìm Tâm, không thể dùng Phật để cầu Phật, không thể lấy Pháp để cầu Pháp. Nên người học đạo đi thẳng vào vô tâm để mặc nhận, khuấy tâm là sai, lấy tâm truyền tâm thật là chánh kiến. Cần phải đứng hướng bên ngoài đuổi theo cảnh, nhận cảnh làm chủ khác nhận giác làm con. Vì có tham sân si nên lập ra Giới Định Huệ, nếu không phiền não đâu có Bồ Đề. Nên Tổ sư nói: "Phật nói tất cả Pháp để trừ tất cả Tâm, Ta không tất cả Tâm cần gì tất cả Pháp." Nguồn gốc của Phật tánh là thanh tịnh không có một vật, giống

như hư không, dù đem vô lượng ngọc quý để trang nghiêm, rốt ráo không thể trụ. Phật tánh đồng với hư không dù dùng vô lượng công đức trí tuệ để trang nghiêm, rốt ráo không thể trụ.

Sở dĩ nói pháp môn Tâm Địa là muôn pháp đều từ tâm này mà kiến lập, gặp cảnh là CÓ, không cảnh là KHÔNG, không thể ở trên tánh thanh tịnh mà giải thích phân biệt cảnh. Nói Định Huệ soi xét rõ ràng, thấy nghe hay biết lặng lẽ, tỏ chiếu đều là trên cảnh làm việc giải thích, tạm vì người có căn cơ trung và hạ mà nói thì được, nếu muốn thân chứng đều không nên có kiến giải như thế. Cuối cùng của cảnh và pháp này đều phải tiêu mất, đã có chỗ tiêu mất là có nơi chốn. Chỉ cần ở trong tất cả pháp, không thấy pháp có và không là thấy được pháp.

Tổ Sư Đạt Ma đến Trung Quốc chỉ truyền một Tâm, chỉ nói một pháp, lấy Phật truyền Phật không nói vị Phật nào khác, đem pháp truyền pháp không nói pháp nào khác. Phật là ông Phật chính mình, đó là Tâm có nguồn gốc thanh tịnh xưa nay của chúng ta. Ngài chỉ truyền có một sự thực này, nếu có hai thì không phải là lẽ chơn thật. Bát Nhã dịch là trí tuệ, Tuệ này là Bản tâm vô tướng. Kẻ phàm phu không chịu theo đạo, chỉ nhớ sáu tình, làm theo sáu nẻo, người học đạo chỉ có một niệm

